

villet gennemføre Værdibeskatningen, viser det sig, at man har maattet gaa til Banderolen som Kontrolmiddel, thi vedkommende Myndigheder have overalt skønnet, at det var umuligt at gennemføre en effektiv Kontrol uden det. Man har ogsaa i Generaltolddirektoratet og fra de Embedsmænds Side, som have særlig Erfaring om disse Sager, erklæret, at man ikke kunde paatage sig Ansvar for en virkelig Gennemførelse af Kontrollen, hvis det blev en Fabrikatbeskatning efter Ølskatens Mønster uden en Kontrol af Detailsalget gennem Stempelbaand. Hvis man vil naa Maalet, nemlig en gennemført Værdibeskatning, en Beskatning ogsaa af den indenlandske Fabrikation efter Værdien, har jeg derfor ment, at man ikke kunde undgaa at anvende dette Middel. Det har ogsaa vist sig, at Skatten ingenlunde har virket uheldigt i de Lande, hvor den eksisterer. I Tyskland, hvor man havde saa vanskeligt ved at komme til Enighed om Tobaksbeskatningen i 1909, bibeholdt man den bestaaende Cigaretstempelbeskatning, ja, forøgede den endogsaa. Deri laa en Erkendelse af, at den havde virket paa en heldig Maade og ikke alt for generende for Omsætningen og Forbruget. Ogsaa den svenske Kommission foreslog subsidiært at indføre en Beskatning efter lignende Principper som her.

Jeg skal nu ikke komme ind paa andre Enkeltheder vedrørende de fremsatte Lovforslag. Til Slutning ønsker jeg blot at sige dette: Det er nødvendigt at skaffe finansiell Balance i Aar. Lykkes det ikke, vil det skabe Utryghed og Svækkelse i vort Statsliv og i hele vort økonomiske Liv, og det lader sig heller ikke nægte, at det væsentligt vil svække vor Anseelse udadtil og forringe Udsigten for en endelig og gunstig Ordning af vore Kreditforhold. Under Hensyn hertil er det ogsaa, at Regeringen er gaaet varsomt og hensynsfuldt frem, navnlig derved, at her ikke er rejst nye skattepolitiske Stridsspørgsmaal. Man er i det væsentlige bleven paa de kendte Baner, der er ikke rejst noget skattepolitisk Spørgsmaal af den Art, at det paa Forhaand kunde antages at vække afgjort Modstand hos nogen af Lovgivningsmagtens Faktorer. Og visselig er der ved Udarbejdelsen af disse Lovforslag i stort Maal taget Hensyn til saavel den ene som den anden af disse Faktorer. Det høje Lands ting maa derfor ikke opfatte disse Forslag som et Udtryk for Folketingets særlige Ønsker paa Skattelovgivningens Omraade,

men som et alvorligt ment Forsøg fra Regeringens og det andet Tings Side paa at naa et Resultat i Forhandlingen med dette høje Ting. Og navnlig vil jeg fremhæve, at man paa det vigtigste Punkt, nemlig Forholdet mellem de Beløb, som skulle tilvejebringes ved Indkomst- og Formueskat, og dem, der skulle tilvejebringes ved Forbrugsskatter, baade fra Regeringens og Folketingets Side har strakt sig saa vidt, som det forekom os muligt, for at lette Vejen for en Forstaaelse. Jeg føler mig ogsaa fuldt overbevist om, at ligesom Folketinget har taget Hensyn og fra sit Standpunkt bragt betydelige Ofre for i Aar at bane Vejen for den nødvendige Enighed om disse Skattelovforslag, for den nødvendige Tilvejebringelse af Balance allerede i denne Samling, vil dette høje Ting paa sin Side bringe de Ofre, som ere nødvendige for at naa til et snarligt og tilfredsstillende Resultat.

Bramsen: Vi have nu hørt den højtærede Ministers Begrundelse af de foreliggende Forslag og ogsaa hans Redegørelse for mange af Enkelthedernes Vedkommende, særlig for de i Folketinget foretagne Forandringer, og det har naturligvis frembudt Interesse.

Jeg tvivler dog ikke om, at den højtærede Minister ikke blot kan tænke sig Muligheden af, at der paa flere Punkter kan næres Anskuelse, som afvige fra hans, men ogsaa er forberedt paa, at disse forskellige Anskuelse finde et Udtryk i den Forhandling, som vi her i Dag paabegynde, og at disse afvigende Anskuelse ogsaa ville fremkomme fra de konservative Partier her i Landstinget. Inden jeg gaar over til en Omtale af de forskellige Forslag, vil jeg gerne i nogle ganske faa Minutter betegne den Vej, som har ført til den Situation, der atter har fremkaldt disse Lovforslag.

Indtil 1. April 1908 havde vi Balance paa vort Statsregnskab. Undertiden havde vi ikke ganske ubetydelige Overskud, men i Finansaaret 1908—09 bleve de med tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1908 gældende Lønningslove til et Beløb af 5 Mill. Kr. vedtagne — det viste sig senere, at de kom til at koste ikke langt fra det dobbelte —, ligesom ogsaa de nye Jernbanelove gjorde sig gældende paa vore Statsudgifter. Derefter viste Statsregnskabet for 1908—09 i Stedet for Overskud eller dog Balance et Underskud paa ca. 10 1/2 Mill. Kr. I Finansaaret 1909—10